

Sygn. akt I CSK 232/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z wniosku W. K. i J. K.
przy uczestnictwie A. X., W. P., A. P. i T. K.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 grudnia 2014 r.,
na skutek skarg kasacyjnych uczestników W. P. oraz A. X. i T. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 13 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w R., po rozpoznaniu apelacji wnioskodawcy oraz uczestników od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z 22 października 2012 r., zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że skorygował datę zasiedzenia nieruchomości wskazaną w punkcie pierwszym zaskarżonego postanowienia, oddalił w pozostałej części apelację uczestnika postępowania, uchylił punkt drugi zaskarżonego orzeczenia i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. W skardze kasacyjnej obejmującej punkt pierwszy i drugi zaskarżonego postanowienia, Sądu Okręgowego uczestnik postępowania W. P. zarzucił temu orzeczeniu naruszenie art. 5 u.k.w.h. przez jego błędną wykładnię oraz naruszenie art. 365 § 1 w zw. z art. 233 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c. Na tej podstawie wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. W skardze kasacyjnej obejmującej punkty od 1 do 3 postanowienia, uczestnicy postępowania T. K. oraz A. X. zarzucili natomiast temu orzeczeniu naruszenie art. 2, 21 i 53 Konstytucji RP przez ich niezastosowanie, art. 172 w zw. z art. 336 k.c. przez ich błędne zastosowanie, art. 55³ k.c. w zw. z art. 172 i art. 336 k.c. w zw. z art. 3 i 5 u.k.w.h., art. 123 § 1 pkt 1 i 2 k.c. w zw. z art. 175 k.c., art. 3, 4 i 5 u.k.w.h. oraz art. 382 i 316 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c., art. 385, art. 386 § 1 oraz art. 386 § 4 k.p.c., art. 384 k.c., a także art. 379 pkt 5 w zw. z art. 299 i 302 k.p.c. Na tej podstawie wniesli o zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie wniosku w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie występują przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej uczestnika W. P. do rozpoznania. W sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a zatem poważne i istotne zagadnienie prawne o charakterze uniwersalnym, wywołujące poważne kontrowersje i rozbieżne oceny prawne oraz wymagające zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Skarżący nie przedstawił żadnych poważnych i istotnych kontrowersji ani rozbieżnych ocen prawnych w odniesieniu do przedstawianej problematyki; nie wskazał nawet przepisu, na tle którego sformułowane zagadnienie się wyłoniło.

Sposób sformułowania tego argumentu oraz jego rozwinięcie nie odpowiadają więc przesłance ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Nie występuje także druga wskazana przez skarżącego przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej występuje, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają jej uwzględnienie. Skarżący powołujący się na oczywistą zasadność skargi ma obowiązek przedstawienia, na jakiej podstawie swoje twierdzenie opiera, w tym również wskazanie przepisów, które w jego ocenie zostały naruszone w sposób kwalifikowany. Temu wymaganiu uczestnik nie sprostał.

Nie występują także przesłanki uzasadniające przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej uczestników postępowania T. K. oraz A. X.. Skarżący wskazali, że w sprawie występuje istotne zagadnienie, ale go wyraźnie nie sformułowali, co uniemożliwia dokonanie oceny zaistnienia tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania. Nie istnieje także potrzeba wykładni art. 172 w zw. z art. 336 k.c., oraz art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 175 k.c. jako przepisów budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), na której istnienie powołali się skarżący. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, przez przesłankę tę rozumieć należy potrzebę wyjaśnienia treści przepisów prawa, które budzą istotne wątpliwości lub rozbieżności w judykaturze (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z 6 listopada 2012 r., III SK 17/12, nie publ., z 6 marca 2013 r., III SK 32/12, nie publ. oraz z 19 czerwca 2013 r., V CSK 420/12, nie publ.). Przywołane przez skarżącego przepisy takich wątpliwości nie budzą. Brak jest także podstaw do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W odniesieniu natomiast do punktu trzeciego zaskarżonego skargą kasacyjną orzeczenia, należy wskazać na brak podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w tym zakresie, albowiem na zawarte w tym punkcie rozstrzygnięcie przysługuje stronie zażalenie (art. 394¹ § 1¹ k.p.c.).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.

